

[Kirkeministeren.]

ning, bør en sådan debat også høres i dette høje ting. Beklageligt er det derimod, at det ærede medlems tale kun åndede ængstelse og rådløshed. Bedre havde det været, om han havde givet udtryk for glæde over, at vi ejer denne frie folkekirke, som folket i sin helhed slutter sig til, fordi det fornemmer på en eller anden måde, omend ubevidst, at den er „til folkegavn og grøde“.

Det ærede medlem hr. Hvidberg mener nu imidlertid, at mange eller nogle inden for folkekirken — i altfald visse, siger han — undergraver kirken, og der er ingen myndighed til at sætte disse undergravere på plads. Vel kan spørgsmålet stilles, om det er sådan, men bedre var det, forekommer det mig, at indskærpe forståelse for det almindelige præstedømme, som er en central luthersk tanke, og hvorpå kirken myndighed alene beror. Det ærede medlem nævnte Gollwitzers bog, som også jeg har læst, og dens understregning af, hvor nødvendigt det er, at Vesten overvinder sin sociale og åndelige misère. Jeg synes efterhånden, at al denne vestlige miséretale er ved at blive skæbnesvanger. Den baner om noget vej for kulturskred. Hvornår lærer vi at leve, ikke i ængstelse og frygt, men ud af vor frihedsforståelses glæde og eminente styrke?

Lad mig da tilsidst samle mit svar til det ærede medlem hr. Hvidberg i nogle ord, formet af en anden tysk teolog, Bonhoeffer. Han blev henrettet i en af Hitlers koncentrationslejre, kun 39 år gammel. Jeg beder om tilladelse til et citat:

„Jeg har i de sidste år mere og mere lært kristendommens dybe dennesidighed at kende og at forstå den. Kirken var indkapslet i sin egen åbenbarings-teologi og sprængte ikke gærdet ud mod verden.“

Og et andet sted:

„— at være kristen er ikke at være en homo religiosus, et religiøst menneske, men slet og ret at være menneske.“

Bonhoeffer afviser med styrke den

opdeling af verden i et sakralt og et profant rum, som er et levn fra middelalderlig tænkning.

„Det kristelige findes kun i det verdslige,“
siger han,

„det hellige kun i det profane, det åbenbaringsmæssige kun i det fornuftige. Derfor må kirken omsmeltes, lutres, tale et helt nyt sprog, måske helt ureligøst, men befriende og forløsende som Jesu tale. Det er kirkeligt hykleri at klage over vor sækulariserede tid.“

Overfor det ærede medlem hr. Hvidbergs pessimistiske tale ønsker jeg med disse ord at fremhæve det almindelige præstedømmes opgave og ansvar, dets myndighed, som alene kan overvinde folkekirkens nød, hvis den da er i nød. Vi har ikke ifølge vor kirkeforfatning nogen på-plads-sættende kirkelig myndighed. Ifølge loven er folkekirkens øverste myndighed dette høje ting sammen med ministeren. Ifølge vor frihedstradition varetager kirken selv sit indre liv. Egenartet er vor kirkeforfatning, men den giver gode kår for åndelig frihed med al den forpligtelse, det indebærer.

Ministeren for handel, industri og søfart (Lis Groes): Det ærede medlem hr. Weikop har rejst spørgsmålet om, hvorvidt den aftale, der er truffet mellem arbejdere og arbejdsgivere om uniformssyning, bør falde ind under monopollovens bestemmelser.

Spørgsmålet er ikke nyt. Aftalen stammer fra 1889 og måtte dengang opfattes som en billiggørelse af det dyrere skrædderi, idet den såkaldte leveranceordning, der er en særlig form for skrædderi, på forskellig måde indubar rationaliseringsbestrebelse: måltagning finder sted på arbejdspladsen, der er normalt ikke prøver, og der er altid en større samtidig produktion af ensartede genstande, ligesom arbejdslønningerne ligger noget lavere end for egentlig bestilt skrædderi.

Konfektionsindustrien har oprindeligt søgt at gå imod, at uniformssyning blev forbeholdt håndværket, men opgav dette